

Bij de dood van Patricia de Martelaere

laten we verlangen naar ontroostbaarheid
uit weemoed wordt ons lied geboren

zoek geen zekerheid: we tasten de wereld
als een weekdier af, verbranden
onze tong aan verbazing

een schrijver wil zwijgen, hij gebaart
dat hij spreekt over het ware dat zich
bevindt onder de taal: ach, zijn driftige
greep naar lettergrepen, zijn haast
om beelden die stromen als beken
aan bevroren woorden te kleven

ontroostbaar zingt in ons een lied
we zijn de eenzamen die vrezen
voor samenzijn, door onze huid
stoot zich een heimwee van eeuwen
zoals smeltwater door poreus gesteente

we slorpen op als sponzen, hopen
dat een machtige hand ons uit
zal knijpen en monden en kelen
gaan open van een onlesbare dorst

zing, gij dichter, van onzichtbaarheid,
toon een wereld waaraan de schoonheid
ontbreekt want het schone bestaat in ontbreken

vreemden zijn we, zwervers die smeken:
neem ons in uw woning op, in een huis
van gebeden die de droom zal bouwen
aan de oevers van een heilige stroom

laten we verlangen als wezen,
we weten al dromend van het wezenlijke
dat ons ontnomen werd, uit dit heimwee
wordt ons lied geboren en meer
tastbaarheid bekomen we niet

Staf De Wilde